

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra De der tog hjemmefra

Citation: Larsen, Karl: "De, der tog hjemmefra 1: Den jydsk Møllersøn Jens Storm Schmidt. Tækkemanden Hans Rasmussen fra Nordsjælland", i Larsen, Karl: *De, der tog hjemmefra 1: Den jydsk Møllersøn Jens Storm Schmidt. Tækkemanden Hans Rasmussen fra Nordsjælland*, Gyldendalske Boghandel. Nordisk Forlag, 1912-1914, s. 135. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_12-shoot-idm139667781061136/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: De, der tog hjemmefra 1: Den jydsk Møllersøn Jens Storm Schmidt. Tækkemanden Hans Rasmussen fra Nordsjælland

ikke, førend det kan være for sent. Herovre er det udmærket for de danske Drankere, for de har for det meste en vaad Næse, og det er godt for Kulden.“

Hans Rasmussen er i det samme Kompagnis Arbejde kommen til en anden lille By, „her er Arbejde, saa længe der er Sne, saa rejser jeg paa Banen, jeg har 45 Daalars i min Lomme og skal have 32 Daal. om 6 Dage og saa til Byen og sætte dem i Banken.“

Hjemme fra har Moderen søgt at anvise ham noget Arbejde hos en Farmer, som hun ved nogen Besked om; men Hans skriver kraftigt afvisende: „Kære Moder, Du skriver om den Farmer, jeg er ikke rejst herover for at gaa og slæbe mig en Pukkel til hos saadan en Sjoever, jeg rejser hen, hvor der er Penge at tjene, det er jeg kommet herover for. Jeg skal aldrig til nogen Farmer mere.“

Han skifter da ogsaa vedvarende hyppigt Arbejde, kommer igen „paa Banen“ til 2,50 Dl. om Dagen, meget haardt Arbejde, „det er Stenarbejde, Bjærg, vi gaar igennem.“ I Brevene husker han bestandig at fortælle Ting, som han mener kunde interessere Moderen, f. Eks. om Vinteren, der er saa haard, at man skulde tro, „at det aldrig fik Ende paa Vinteren; naar vi saa hen i April, skifter Vejret pludseligt, paa 3 Dage er det Sommer, og saa maa man passe paa, at man ikke bliver blind, for Solen og Sneen er saa streng, saa man næsten ikke kan holde ud at se paa den. Naar vi saa naar Juli og August, saa er det saa varmt, saa man næsten ikke kan aande, og i de Maaneder maa man have lige saa meget paa, som om Vinteren, af Uldtøj, for ellers stikker Muskitterne, blakfløjes, er sorte Fluer. Sortfluer er nogle smaa Djævla,

som man næsten ikke kan se, men skinner som Sølvkorn, og saa er her Fluor, som, naar de flyver i Luften, lyser de som et Julelys. Kære Moder, jeg maa skrive om disse Plageaander nu, mens man har Fred for dem, for naar man kommer længere hen, tør man jo ikke skrive eller tale om dem, for saa faar man ikke Fred. Her oppe er her smukt om Aftenen, og om Natten her er Nordlysene paa Himlen, og det er smukt at se.“

Sine Børn beder han bestandig hilset paa det bedste, „naar jeg kommer til Byen, saa skal jeg lade mig fotografere, og hver af mine Børn skal have et, saa de kan se deres Fader fra det fjerne Vesten. Jeg sender noget Gran, som de skal have til Bogmærker, her er ikke andet, jeg kan sende . . .“

Men Konen omtaler han kun lidet. I Brevet af Januar staar der: „Du skriver, at min Kone har Familjejonalen, send mig dem! Kommer hun ikke ned til Dig? Læser hun ikke mine Breve mere?“ Og der følger, med en let forstaaelig Tankeforbindelse: „Naar jeg bliver færdig her om 1½ Maaned, saa skal jeg sætte 70 Daarlars i Banken.“

En Gang senere beder han alvorlig hilset „Jensine Johansen,“ og i Brev af 12. Maj er det næsten, som om han havde opgivet at regne med Konen mere, hvor meget end hans Tanke ogsaa i dette Brev stadig kredser om hende. Han forsøger til at begynde med at anslaa en gemytlig Tone, spørger „om min Kone tygger godt med de nye Tænder, for jeg antager, det maa være, lige som hun er født paany og skal lære at tygge.“ Idet han omtaler sine nye Planer om at tage til Britisk Kolumbia, tilføjer han inladdende: